

13 — PADA MRAZ

Obradovao sam se brestu („*Brest je dobro i toplo drvo, kad si tužan ili kad ne znaš šta ćeš, nađi svoj brest te sedi pod njega*“). Bio je prvi koji mi se predstavio; sledio ga je, naslućivao sam, i čitav šumarak. Ne dažmekast i ne kvrgav, već iskusnog i tromog držanja težine godina, nasuprot pomaljajućeg džikljstog i vitkog štrčanja uokolo mu. Ugarak crne kore; ledilom skvrčeni, ali i dalje snagom volje i dogodnjim sočnim obećanjima, šarali su ga tek u naznakama zeleni mahovinasti miljei. Na momenat je smešno zadelovao, iz stomaka je sitnim granama, kao podgaćama, do tla visio. Listove skoro pa da nije odbacio, smerno su mrtvim plećima prikupljali još od mraza, a on je i dalje dopadavao, solio stalno, pomalo

Spustio sam se pod njegovo deblo. Kora je bila vlažnjikava na dodir, nije ledom lepila. Prislonio sam i lice, fino je grejao.

Poželeo sam da se nagledam i šumarka od iza, provirio sam sa strane. Vazduh je belio ništa manje, ali sam ipak jasnije znao – ono su bile lipe („*Lipa je lepa, ali čudna. Uživaj u njoj izdaleka ili je pusti s milim Bogom*“). Kao brzim pokretima iscrtane, sve u gore su terale.

Lipe su baš lepe, zažalio sam što nije leto, da ih vidim truntave od lišća. Rasle su uglavnom u parovima. Sve unapred, bila je panjeva šuma! Ako je tako onda su i ljudi blizu („*Ljudi žive na Zemlji. Ličimo, ali ko liči ne znači i da je rod*“). Ljude moram upoznati, bolje sad nego posle. Pojurio sam kroz sneg; već trećim korakom sam se okliznuo, premetnuo u vazduhu i tresnuo o nešto tvrdo.

U glavi mi je brundalo kao u stršljenovom gnezdu. Ni manje ni više, toliko je i bolelo. Mutilo mi se. Prisećao sam se sletanja i zašto sam na Zemlji; bresta, i lipa sa one strane. Protresao sam nogama, odgovorile su da su cele. Ispružio sam ruke i bio sve u svemu zadovoljan. Opipao sam ispod sebe, brzo se topilo ostavljajući mi šake na nečem grubom. Pridigao sam se i seo. Bio sam na sred neke razvučene linije, široke da triput legnem poprečke. Šake, blatnjave i smrdljive na užeglo, lepilo mi se međ' prstima. Nisam želeo to da liznem ("*Sve za probu lizni jednom. Onda barem znaš na čemu si, ili liži do kraja ili nemoj nikad više*"). Interesantno, sedeo sam i na nekim šarama koje su se uzastopno ponavljale ili mešale u preplitanju. Išle su čitavom dužinom razvučene linije, od čak tamo do ko zna u koliko onamo. Prošetao sam linijom. Pratio šare. Neke su ličile na koru od drveta, a neke ne. Zbunio sam se, rešio da se vratim pod brest; najednom hladnoću više nisam moga da trpim.

Seo sam i naslonio da se ogrejem. Zabavio sam se gledanjem lipovog šumarka kroz brzosmrzavajuću maglu ispuštenog daha (*„Lepa zimska igra za decu i većinu mladih, dahtanjem pogurati vlažan vazduh iz usta podno očiju, pa kad se on brzo smrzne, iznimno je veselje ukazanih promena u vidiku“*).

Bilo mi je dosadno. Osećao sam se kao da sam svu snagu ostavio u gepeku broda još pre nego što sam krenuo u potragu za lepotama zemaljskih šuma. Prispavalo mi se. Osećao sam kako mi prsti, kao kockice leda da su, krckaju svakim pregibom.

Prenuo sam se bukom, nešto je kršilo razvučenom linjom. Ima li snage u meni? Ima! Poskočio sam i namestio se na liniji u najboljem pozdravnom stavu. Mućkao sam po glavi preslišavajući se u govoru koji sam upriličio specijalno za ovu priliku. Dva svetla su probijala maglu, bližila se. Trema me je hvatala. Govor se u glavi histerično ubrzavao sve dok nije postao jedan obični *„trtrtrtrtrtrtr“*. Duboko sam udahnuo, svetla su stala na jedva jednoj mojoj dužini. Ispustio sam dugačako *„uhh!“*.

Ljudi sa Zemlje stvarno nisu mnogo drugačiji od nas, ali bojažljiviji, triput zaredom su zbrisali sa svojim uparenim svetlostima. Ni pozdravili se nismo. Pobojavao sam se, mrka kapa.

Odlučio sam da je sve ovo bezveze i rešio da se vratim na brod. Tek da zagrejem krsta o brest, opet sam zaspao.

Tresak je verovatno bio jak, čitav brest se otresao ledenim iglicama. Nisam želeo da imam išta sa tim, okrenuo sam se na drugu stranu povezujući na brzinu konce od prekinutog sna.

„A-u buraz! Ala si se ti našljemao!“ vrečalo je iz plitke krošnje divlje kruške, baš sam je brao.

„Lud li si, knjjavaš u snegu“, otkud ovakve dosade na krušci, jako sam se pitao!

„Ajde, barem da me izvučeš, pa te vraćam na spavanje“, sad sam već besneo...

„Živ li si?“ nešto me je cakalo po leđima. Imao sam potrebu da se sa potučem. Đipio sam i zamlatarao svim rukama.

„A-u!“ progutao je knedlu i zaklonio flašu iza leđa. Čkiljio je u mene, sa pauzama da odmori oči, sve zajedno barem čitav minut. Dlanom je pokrio usta, pa ga malo posle prevukao i preko čekinjaste brade.

„Ako izguramo auto na put, dokle da te vozim?“ kao da mi se nasmešio.

„Alkohol je dobar sluga, ali loš gazda. Pij tek toliko dok ne padneš pod astal.“

„Šta ti to mantraš?“ iskreno se zasmejao.

„Tr... Tr...Tr...Trtrtrtrt“, zabrektavalo mi se natrag u glavi. Nasmehio sam se i ja njemu.

„Dan je dobar kad se jutrom iskreno obraduješ! Svetlimo šumom, sve jednako, da se uspravimo! Leteti je pravilno, sleteti je mudrost, ta prava! Kad gostiš, budi ugošćen! Sejati šume je kao veseliti se, a brat ti il' sestra mila, tek stomakom maminim rita!“

Ćutao je i slušao me.

„Dobar si ti“, prenuo se i nategao iz flaše, jače, iskosa me merkajući. Pružio mi je staklenku i pljunuo u šake „De, napi. Pa da se izvlačimo. Očas posla ćemo mi to! Vid' kakav si šakat...“ potiše je završio.

„Je l' ti kuća daleko? Da se ne smrzneš, vidiš kakav je spič“, zagrlio me je izašavši iz startovane mašine. Nisam više želeo da progovaram, očitost mog razočaranja me je rastuživala. Upro sam prstima u tamo gde mi je brod trebao biti. „De, napi još“, ugurao me je u svoju mašinu. Mukom sam stao unutra.

„Ajd, pa vidimo se, jednom“, nategao je i frljnuo mi flašu unutra. Naklonio sam mu se najsvečanije što sam znao. Vrata su se ušuškala i stegla, poleteo sam.

(„Vručina je kao da si jaje, tvrdo kuvano. Od muke, kožu nikad nemoj skidati“).

Rašnirao sam opasač i strgao jaknu sa sebe. Poleteli su prstohvati brestvog semenja, lepa, ovalna sa semenkom u sredini.